

Minu raamatukogu

Minule tähendab minu raamatukogu alati seda kollast kahekorruselist hoonet Wiedemanni tänaval, mille ümber on aed koos mänguväljakuga.

Kuigi minule on raamatukogu alati samas kohas, ei ole see läbi aastate minule alati sama tähendusega olnud. Minule on raamatukogus käik läbi aastate erinevaid asju tähendanud. Oma esimest korda ma lasteraamatukogus ei mäletagi, aga tean, et kui kooli jõudsin, hakkasin seal vahel ikka käima. Üht asja aga mäletan ma väga selgelt. Alati, kui raamatu hoidmise tähtajast üle läksin ja raamatu hiljem tagasi viisin, kartsin kohutavalt, äkki pean veel oma kommiraha hüvitiseks andma.

Kui ma kümnenda eluaastani jõudsin, hakkasin raamatukogu aina rohkem külastama. Minule meeldis käia raamatukogus dinosauruste raamatuid lugemas ja ägedaid pilte neist väljasurnud olenditest vaatamas. Kutsun seda osa oma elust dinosauruseperioodiks. Mul oli ka kodus sada erinevat dinosauruse kuju, mida tohutult väärtustasin. Raamatukogus oli palju huvitavaid raamatuid dinosauruste ja üldse ajaloo kohta, mis mind väga köitsid. Kahjuks nüüd on enamus mu dinosauruste kujusid ära tassitud minu kalli õe poolt.

Kui aga arvutisõltuvuse periood, nagu kutsus seda minu ema, peale tuli, sain ma käia raamatukogu avalikus arvutis oma lemmikmänge mängimas. Enda kodus pidin jagama arvutit suure vennaga, aga pool päeva ei tundunud mulle kunagi piisav, nii et raamatukogu köitis mind pidevalt. Olen ka sõpradega seal käinud, kui õues on liiga külm ja sõrmed-varbad külmetavad. Kahju oli alati, kui kella kuuest lahkuma pidime ja üks nädalavahetusel oli see ju veel halvem.

Teismeliseikka jõudes hakkasin seal käima noortekirjanduse pärast. Mulle tohutult meeldisid armastus- ja fantaasiaromaanid. Võisin nende lugemise peale kulutada terveid päevi. Eriti hindasin raamatuid, kus tegelasteks olid vampiirid. Ma laenutasin tavaliselt kolm raamatut ja sain need nädalaga läbi. Mul oli alati palju aega lugemiseks, kuna trennides ma väga ei käinud ja kooliks ma ei õppinud.

Lasteraamatukogu teisel korrusel oli alati väga huvitav ja midagi oli seal kogu aeg teha: suur lauamänguvalik, erinevad loomamaskid, mida proovida, koht lebamiseks patjadega, suur valge ja

pehme vaip, millel end välja sirutada, spiraaltrepp raamatukogu teises otsas, mida miskipärast mäletan, et kasutada ei tohtinud. Seda ruumi ja maja mäletan ma väga hästi, mida rohkem ma lasteraamatukogule mõtlen, seda rohkem mul meelde tuleb.

Nüüd aga olen juba peaaegu kaheksateist, ma pole väga ammu enam lasteraamatukogus käinud. Kui üldse raamatukokku lähen, siis mitte enam laste, vaid täiskasvanute omasse. Kahju muidugi on, aga eks ma saan aru küll, et inimene ei saa igavesti lapseks jääda. Kuigi oleks väga tore jälle kasvõi korra põngerjana raamatukogus ringi trallata.

Ma ei usu, et kunagi mõeldes minu raamatukogule, mingit teist raamatukogu kujutama hakkab. Minu raamatukogu on alati see kollane kahekorruseline hoone Wiedemann tänaval, mille ümber on aed koos mänguväljakuga.

Kaisa Mannert

11.kl, Läänemaa Ühisgümnaasium